

Άγγελον της Νίκης, Άγγελον της Χαράς, Άγγελον του Ανταναγκασμού, Άγγελον της Αγάπης και Φωβ-Διάδωλον.

Τών καθυστερούντων τετράδια Μικρών Μυστικών δεν δημοσιεύονται νέα προτάσεις περι αντάλλαγής, αν δεν στείλουν πρώτα δια του Γραφείου μου τα όρεσίλομενα.

Η Διάπλασις ασπάζεται τους φίλους της: Μακρολαμπην ([ΕΕ] δια την ώραίαν επιστολήν ή παραγγελία εξετέλεσθη) Άρθος Έλπίδος (είτε δια του υπηρέτου στείλεις το αντίτιμον είτε ταχυδρομικώς, μου είναι το ίδιον κάμνε λοιπόν όπως ευκολύνεται) Μέλλοντα Διπλωμάτην ([ΕΕ] ώραίστα ή περιγραφή της εκδρομής εις Πεντέλην) Βάσκιν δι Γάμαρ (ό οποίος επέρασε θαυμάσια εις το Λονδίον τρεις μήνας, και δι' αυτό δεν μου έγραψε αλλά μου όρεσει 10 λεπτά, διότι εις το τετράδιόν του δεν υπήρχε το δεκάλεpton γραμματόσημον) Νήσον των Σειρήνων, Βόρειον Όκεανόν (έστειλα εκ νέου θαυμάσιον το δελτάριόν σου) Άλκυονίδα (καλώς ήθελες τί φράσιον ταξιδι ή γαιρειάματα εις την άδελφήν σου) Πρίγκιπα Τζάμαν ([ΕΕ] δια την ώραίαν, και γλαφυράν επιστολήν) Φώς της Νυκτός (μήν ανησυχή, και ούτε μοι έστάτη τοιούτον τι, ούτε αν μοι έστέλλετο θά το έδημοσίευα: Ξίνες καλά;) Κυρίαν Τρίγκι-Τράγκα ([Ε] και ή επιστολή και το ξηρόν άθος μου υπερέρσαν διεδίχασα εις τον κ. Φαίδωνα δια γράφεις και σ' ευχαριστεί πολύν) Δωδώνην ([Ε] ώραίξ επέρασε την ημέραν σου, — διο και με Διαπλάσιν δια τον Σύλλογον άναυθυόνης εις τον ίδιον που σ' έρωτά;) Μικρό Διαβολάκι (καλλίτερα Π. Π. εύματα ήθελα να μου στείλεις) Κουκουναρο-θρομμένον (ό οποίος κατετάχη εις το Ρωβίρ-τειον Λύκειον της Κων/πόλεως: πάσους φίλους έχω κ' εκεί!) Πύργον της Πέτρας (εύχουμαι επιτυχίαν) Πρωικήν Καλέθην (εί να νίκη! άπό είσαι μικρός, πρέπει να υποταχθής) Δούκιον των Σαλώνων ([4Ε] δια τα δύο ώραίστατας επιστολάς) Θυμωμένον Κώνωπα (έστειλα εις ποίαν ερώτησίν σου δεν άπήτησα; επανάλαβε την με τήσιν γραμματοπλημύραν, κάποτε μου διαφεύγει και καμμία σπουδαία ερώτησις) Κίμα του Φαλήρου ([4Ε] σε συχαίρω δια την θριαμβευτικήν επιτυχίαν αι επιστολάι σου καμπραί) Μικρό Πειραιωτάκι (βραβείον έστειλα) Νεφελώδη Ψυχήν (εύχαριστώ πολύν και τον καλόν κύριον δι' όσα σου ειπε περι εμού, και σε διέ την χαράν την όποιαν ήσθάνθη, και ή όποία άποδεικνύει πόσον με αγαπάς) Κοπηλάτιδα Κίθνον (εύχαριστώ δια το ώραίον δελτάριον) Ειρήνην την Αθηναίαν (ή όποια με βεβαίωσεν ότι δεν θα εύρη άλλην φίλην ως την Δούκιον των Σαλώνων) Ξένην Ράπτου (εύχαριστώ πολύν δι' όσα καλά γράφεις) Ίδιότροπον Νεάνιδα (αι άδελφάι του Άνανία σ' ευχαριστούν θερμώς δια το ώραίον δελτάριον) Πιηρόν της Αιγύπτου ([Ε] έλαβον σ' ευχαριστούμεν πολύν δι' όσα καλά γράφεις) Κόκκινον Κρίνον (ναί) Άγκυραν της Σωτηρίας ([Ε], όχι, ή καμμένη ή Φρόσω κατά βάθος δεν είναι κακή: αι περι ών μ' έρωτάς εινε συνδρομητριαί) Διονυσιάδα Πιηρήν (ειμφορείς να δημοσιεύης Μ. Άγγελαν, δια της όποίας να το πληροφορής ότι επιθυμεί την γνωριμίαν του και τω ζητεί άλληλογραφίαν) Ερσοθόν Προσωπίον ([Ε] δια την ώραίαν επιστολήν βραβείον έστειλα) Μελαγχολικόν Ερημίτην ([ΕΕ] δια τον χειμώνα, την εύνοχίαν και δυστυχίαν) Μικράν Βιολέτταν (έστειλα πώς σου έβάνη λοιπόν το τέλος της εξαδέλφης;) Δουλοδιδ της Καρδιάς ([Ε] φίλησέ μου την Φαληρικην Αθίαν και ειπέ της ότι πόνερόν της κάποτε θα βγή) Ερσοθάλον (με πολύν ένδιαφέρον έδιάβασα την ώραίαν και ποιικήν επιστολήν σου: βλέπεις πόσα κοινωνικά διδάγματα σου έδωσαν ή τραγική σου περιπέ-

τεια; λυπούμαι μόνον που δεν ειμφορώ να κάμω λόγον περι αυτής δημοσίαι, και έννοείς διατί, και δεν με παρηγορείς βέβαια) Άστρον Αιθρίας Νυκτός ([Ε] μεταξύ δύο οι όποιον προτινουν κατ' άμφοτέρωσιν άμοιβαίως και συγχρόνως αντάλλαγην Μ. Μυστικών, πρώτος στέλλει τετράδιον ό... ευγενέστερος) Αρχιζήλιον ([ΕΕ] λοιπόν τί ήρσε εις τον μπουφ; ικανοποιήθη ή φιλικότη σου) Κίτρινη Μάσχαν, Άγνήν Ψυχήν (δεν άμφιβάλλω, ότι κ' αι ιδιαι σου άπαντήσεις θα είναι ώραίαι: άφού ένθυμησαι καλή ότι, ειχες έστωκλειση τα γραμματόσημα, βεβαίως εκλάπηταν καθ' όδόν) Νηστήν Ρομφαίαν ([ΕΕ] και δια την επιστολήν και δια το ίχνογράφημα) Φαίδωνα (έστειλα χαίρω πολύν δια την άπόρασίν σου) Πεπρόν της Μπάσκαρας (Άσκήσεις δεν ειμφορείς να μου στείλεις, ειμή όταν θα προκηρυχθί ή νέος Δαγωνισμός περιμενε) Περωμένον ([Ε], το όποιον έλαβε το Σήμα και του ήρσε πολύν) Ναυτοπούλιαν του Μεσολλογγίου ([ΕΕΕ] ό, έτοι; φαίνεται ότι έλησμόνησα το δεύτερον όνομά σου: αι επιστολάι σου κουφαί και καλλιγραφικώταται, με μαγεύουν) Γ. Χ. Ιωάννου (έστειλα) Λαράν των Ροσέων (έστειλα) Λαμπρόν Κθαροφρόν ([Ε] λοιπόν τώρα ήσαι αγυμασιόπαις: ποιός σε πιάνει! μεθαύριον και φριχτήτης!) Ωρρόν Άμάραντον ([Ε] δια την τρυφερήν επιστολήν) Αύτοτόμον ([ΕΕ] βραβείον έστειλα ή καλλιγραφία σου θαυμάσια) Αθίαν της Άνοίξεως, κτλ. κτλ.

Είς όσας επιστολάς έλαβα μετά την 30 Σεπτεμβρίου άπαντήσω εις το προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αι λύσεις δεκταί μέχρι της 16 Νοεμβρίου Ο χρόνος των λύσεων, επί του οποίου δεν να γράφασί τις λύσεις των οι διαγωνιζόμενοι, πωλείται εν τώ Γραφείω μας εις φακίλλους, ών έκαστος περιέχει 30 φύλλα και τιματάς φρ. Γ.

- 473 Αεξίγριφος. Πρόθεσις το πρώτον μου Άρθος το δεύτερόν μου Καί Τίτάνος όνομα Είναι το σύνολόν μου. Εστάλη υπό του Κυριόζου του Θαλάσσιος
474. Στοιχειόγριφος. Ω ψυχή μου, τί ώραίαι! Ω τί λάμψις! Ω τί χρώμα! Κ' ένα γράμμα αν τον βγάλης, Μέλος έγινε στο σώμα. Εστάλη υπό του Κυριόζου του Φαλήρου
475. Αναγραμματισμός. Έξ στοιχεία άνακατέω Μ' άδικα τον κόπο χάνω Πόλις ήτο και το πρώτο, Πόλις και αυτό που κόνω. Εστάλη από το Λουλοδιδ της Καρδιάς
476. Πυραμοειδής. + Ο σταυροί όνομα Αυτοκράτορος. * + * = Σύνδεσμος αιτιολογικός. * + * = Πρόθεσις. * + * + * = Φυσικόν ελάττωμα. * + * + * = Νήσος του Αιγαίου. * + * + * + * = Φυτόν καρποφόρον. * + * + * + * = Νήσος του Αιγαίου. * + * + * + * + * = Άρχ. άγαλματοποιός. Εστάλη υπό Κωνστ. Χ Κωνσταντινίδου
477. Κεκρωμένους Ρόμβος. 1. — Η Ίθάκη ήτο του Όδυσσεώς. 2. — Οι διδάσκαλοι είναι δεύτεροι γονεΐς. 3. — Βαρεία νόσος ψυχής ο φόβος. 4. — Η Εύβοία είναι νήσος. 5. — Θεόν σέβου. Εστάλη υπό του Μακρολαμπη

- 478-479. Λογοπαίγνια. 1. — Ποία ευρωπαϊκή πόλις είναι μαύρη; 2. — Ποία λίμνη είναι μεγαλύτερη; Εστάλη υπό της Ροδισούσης Αλύης
480. Μυστικά Έρωτήσεις. Διδάσκαλος: — Τί μέρος λόγου είναι ό...; Μαθητής: — Έπιτάτον τριγενές και τριεκάτληκτον. Διδάσκαλος: — Μπα! πώς κίμουν τα τρία γέννη; Μαθητής: — Ό... ή... το... Διδάσκαλος (γελών): — Μα τί λές, παιδί μου! Το άρσενικόν είναι ζήρον, το θηλυκόν κάποιον έχασε και το ούδέτερον είναι συγκριτικόν επίθετον! Εστάλη από το Παιδί του Φιλοζήτη
481. Ποικίλη Άκροστιχίς. Το πρώτον γράμμα της πρώτης των ζητούμενων λέξεων, το δεύτερον της δευτέρας, το τρίτον της τρίτης; και ούτως καθέτης αποτελούν άρχαίον μουσικόν όργανον: 1, Πατρίς πρωτοάγγελος. — 2, Πόταμο. της Γαλλίας. — 3, Βασιλεύς της Ήπειρου. — 4, Είδος κμηλήν. — 5, Γλυπτικόν έργον. — 6, Βασιλεύς των Περσών. — 7, Ήρμιστειον της Άμερικής. Εστάλη υπό της Παιδικής Χαράς
482. Έλλι-ποσύμφωνον γκα-ου-εου-ασιε Εστάλη υπό της Παιδικής Καλότης
483. Γρόφος. κε 111 x 1 εϊμ' άς 1 πύρας, μών. Εστάλη υπό του Νικητοφάνου
ΑΥΣΕΙΣ των Πνευματικών Άσκήσεων του φύλλου 34. 361. Κατάνη (κατά, νή.) — 362. *Ένδον (έν, Δών.) — 363. Το κάρθουνο. — 364 Κλειτός. 365. Μ ΜΗΝ 366. Παππεπίπαπος. — 367. Γάκινο. ΕΛΛΑΣ ΕΝΟΦΩΝ ένα, Νανού, θύσος, ΣΙΛΙΣΤΡΙΑ όσος, Σικινος.) — 368. ΚΑΛΔΙΟΝΗ (Κάλαιος, φλαίνα, Σαλαμίς, κύκλος, Αίχια. Όλυμπος, Μνάσιπ-Πος, ΚυμοδόνΗ.) — 369. Φοβού του Δαναού; και δώρα φέροντας. — 370. *Η έβδομάς συγκείται εξ έπτά ημερών (Η-έβδομα-ς-συν-κείται-εξ-επτά,-εϊμαι-Ρω, ν.)
ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ [Η λέξις λεπτά 10, δια δι τοις συνδρομηταί μας λεπτά 5 μόνον. Έλάχιος όρος 10 λέξεις, δηλαδή και αι άλιγοτεραι των 10 πληρονοται ως να ήσαν 10 λέξεις.] Συχαίρω τον Δημήτριον Σ. Γκίνην δια τον έπαινον, τον όποιον έλαβεν εις τον 84ον Διαγωνισμόν των Λύσεων. — Αναστασία Π. Κτενά. (Δ, 135)
[δρόμη έν Πειραιεί Σύλλογος «Διάδοσις» σκοπόν έχων της ευρυτέραν διέδοσιν της αγαπητής «Διαπλάσεως» και τήν έγγραφην άπόρων και φιλομούσων παιδών εις αυτήν, Δέχεται ως μέλη και συνδρομητριαί και ζητεί αντιπροσώπου. Οι βουλόμενοι άπειθυνητήσαν: Σύλλογον «Διάδοσις», έδός Κωνσταντινίδου, 220, Πειραιά. (Δ, 136)
Αντάλλασσω εικονογραφημένα ταχυδρομικά δελτάρια πανταχόθεν. — Διονύσιος Ι. Κασιμάτης, Πάτραι. (Δ, 137)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ Συναστώμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' έξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, αληθείς παρασχόν εις την χώραν ήμών υπηρεσιας και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως άνήγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παιδάς.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ Έσωτερικού δραχ 7.— Έξωτερικού φρ. χρ. 8 ΑΙ συνδρομαί άρχονται την 1ην έκάστου μηνός και είναι προπληρωτέαι δι' έν έτος. ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'. — Τόμ 11^{ος} ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΕΒΟΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΑΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Έν Έλλάδι λεπ. 15.— Έν τώ Έξωτ. φρ. χρ. 0. 45 ΓΡΑΦΕΙΟΝ έν Αθήναις Όδός Ευριπίδου, αριθ. 38, παρά το Βαρθάκιον Έν Αθήναις, 46 Οκτωβρίου 1904 Έτος 26^{ον} — Αριθ. 45

ΟΙ ΑΡΙΣΤΕΙΣ ΤΑΞΙΔΕΥΟΥΝ [ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι. (Συνέχεια) Λοιπόν, άφού περιεπλανήθησιν όλην εκείνην την νύκτα, πάλιν προς τον «Γοργόν» τούς ειχε φέρη ή κακοτυχία, πάλιν εις τα χέρια του Χάρρη Μάρκελ επήγγαιναν να πέσουν! Όλοι έμειναν έννοι, και δάκρυα έτρύξαν από τα μάτια των. Άλλά δεν ήτο καιρός να φύγουν, να όρμήσουν προς άναζήτησιν του άλλου πλοίου;... Ηδη, προς το μέρος της άνατολής, διεφίγοντο αι πρώται λάμψεις της σύγης. Ητο περίπου πέντε ή ώρχ. Καί το δροσερό πρωινό άεράκι ήρχιζε λίγο-λίγο να φυσά... Έξαρχ οι άτμοί υψώθησαν και άπ' κάλυψιν την επίζαντιαν του Όκεανού. Η ό ασίς έφθινε τότε επί ακτίος τρών ή τισάρων μιλίων... Το άλλο πλοίο, βοηθούμενον από τας πρώτας πνοας του ανέμου, άπεμακρύνετο προς βορειοδυμάς... Έπρεπε να εγκαταλειφθί πάσα έλπίς ότι ήδύναντο να καταφύγουν εις αυτό. Έν τούτοις κρότες κανείς δεν ήκούετο εις το κατάστρωμα του «Γοργού». Δεν υπήρχεν άμφοβλίξ ή Χάρρης Μάρκελ και το πλήρωμά του ήσαν ακόμη βυθισμένοι εις τον ύπνον. Ό σκοπός ναύτης δεν ειχε καν αντίληψη ότι ειχε ξαναπαίτη άνεμος, όταν τα πανιά φατοσαρισμένα άρχιον να κτυπούν επάνω εις τούς ιστούς. Άφού λοιπόν άλλη έλπίς σωτηρίας δεν υπήρχεν, έπρεπε οι επίβαται να κυριεύσουν εξ έφρόδου τον «Γοργόν»! Ό Ουίλ Μιτζ συνελαβε την ιδέαν του τολμήματος τούτου και ήτον έτοιμος να την έκτελέση. Ότι έσκόπευε να κάμη, το ειπε με δύο λέξεις σιγά-σιγά. Ό Λου-

δοβίκος Κλωδιόν, ό Τωνής Ρενώ, ό Ρυγγήρος Χινσδαίλ, ένόησιν άμέσως. Ητο ή μόνη καταρρυγή, άφ' ου κανείς δεν ειχεν ιδή την λέμβον ν' άναχωρή, κανείς να επιστρέψη. — Θά σας ακολουθήσω. ν! ειπεν ό Μίγκνος Άνδερς. — Έτσιμει ειμίεθ, ειπεν ό Λουδοβίκος Κλωδιώ. Έπειδή δεν ειχε φίση άλλη ή ήμείρα, έπρεπε να είσβάλου εις τον «Γοργόν» περί γίγη ή έγερσις του πληρώματος, να κλείσων τον Χάρρη Μίρ-

κελ εις τον θλαχαικόν του και τούς ναύτας εις το υπόστρωμα της πρώρας. Κατόπιν ό Ουίλ Μιτζ, βοηθούμενος από τούς νέους, θα εκυβερνούσε το πλοίο εις τρόπον ώστε να επιστρέψη εις τας Άντιλλας, ή τουλάχιστον να πλησιάση το πρώτον πλοίο, το όποιον θα διασχύσων την πορείαν του. Η λέμβος ώλισθησεν άθροβρώς δίπλα εις το σκάφος και έσταμάτησε κοντά στα περσέχρητα του μεγάλου ιστού, άριστερά. Άμα επιάνοντι έκεί από τα σιδηροδέματα και τα καρπούζια των έξερτίων, εύκολον ήτο να πηδήσουν όλοι επάνω από την κουραστήν εις το κατάστρωμα του πλοίου. Πρώτος ανέβη ό Ουίλ Μιτζ. Μόλις όμως έφερε την κεφαλήν του εις το ύψος του αιώροθεσίου, δέκοψε την αναρρίχασίν του και έννευσεν εις τούς άλλους να μη σαλεύσουγ. Ό Χάρρης Μάρκελ ειχεν έξέλθη από τον θλαχαικόν του και εκύτιχζε τον καιρόν. Έπειδή δε τα πανιά έξηκολούθουν να παραδέρνον εις τούς ιστούς, έφώναξε το πλήρωμα δια να κερουλήσουσιν καταλήλους να τας κερχιάς. Οι νάυται έκοιμώντο, και κανείς δεν άπήνητησε. Ό Χάρρης Μάρκελ διηυθύνθη τότε προς το υπόπρυγμα της πρώρας. Ό Ουίλ Μιτζ παρηκολούθει τας κινήσεις του, και τον είδεν εξαφανιζόμενον εις την κάδοδον. Ητο πλέον ή στιγμή

«Έπευσεν άμέσως ό Ουίλ Μιτζ.» (Σελ. 354, σελ. γ.)

μη προς δράση. "Αν όλοι οι πειραταί έ-
πυλακίζοντε μέσα στο υπόρραγμα, θα
ποσεσ ήμπούσαν οι άριστοι να έξέλθουν,
πριν φθάσουν εις τας "Αντίλλας, και
βεβαίως, αν έξηκολούθει να πνέη ο άν-
νεμος, μετά τριαντάξ ώρας το πολύ
θα εύρίσκοντο εις τα νερά της Βαρβάδος.

Ο Ούιλ Μιτζ έπήδησεν επάνω στο
κατίστρωμα. Οι άριστοι τον ήκολού-
θησαν, αφού έδωσαν την λέμβον, έπου
είχε μείνει ο κ. Πάτερων, και έσύρ-
θησαν επάνω εις το κατάστρωμα, χωρίς
να τους ιδή, χωρίς να τους άκούση
κανείς.

Εντός όλίγων διυτερολέπτων είχον
φθάση εις το κουβούσι της πρώρας και
είχον κλείση απ' έξω την θύραν του.

"Επίτα το έσκέπασαν με το χονδρόν
πισσωμίον έλυτρον το όποιον έχορησί-
μισε να το προφυλάττη από τα νερά
έν καιρώ τρικυμίας, και το έστερέωσαν
με μναβέλλες γύρω-γύρω. Τώρα πλέον
ο Χάρρης Μάρκελ και όλη ή συμμο-
ρία του ήσαν αίχμαλώτοι. Δεν είχον οι
επιβάται να κάμουν άλλο παρά να τους
προσέχουν έως ότου τους παραδώσουν
είτε εις το πρώτον πλοϊον, το όποιον θα
εύρισκαν καθ' όδόν, είτε εις τον πρώ-
τον λιμένα των "Αντιλλών, όπου θα
προσήγγιζεν ο «Γοργός».

"Εξημέρωνε σιγά-σιγά. Αί σπείραι
της ομίχλης ανέβαιναν εις τον αιθέρα.
Ο όρίζων έγίνετο εύρύτερος υπό την
πρώτην φωταγγοίαν της πρώρας.

Συγχρόνως έδυναμόνε το άεράκι,
χωρίς όμως να στρώσ, προς ώρισμένην
διεύθυνσιν. Τα πανιά, όπως εύρίσκοντο
κερυλακημένα εκείνην την στιγμήν, δεν
ήδύναντο παρά να διατηρήσουν το
πλοϊον εις την θέσιν της άνωκωχής.

Είχε λοιπόν επιτύχη ή απόπειρα του
Ούιλ Μιτζ. Οι νεαροί του συνταξι-
διώται και αυτός ήσαν κύριοι του
«Γοργός»!

"Αν έρωτάτε δια το πλοϊον, όπου
εσκήπουν να ζητήσουν άσυλον, αυτό εύ-
ρίσκετο ήδη εις απόστασιν πέντε έως έξ
μιλιών προς δυσμάς, και έμελλε μετ'
όλίγην ώραν να εξαφανισθή εις τον
όρίζοντα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ΄

ΠΑΗΝΩΜΑ ΑΠΟ ΜΑΘΗΤΑΣ

Αυτή ή μεταβολή επήλθε χάρις εις
το θέρρος και την τόλμην του Ούιλ
Μιτζ. Η καλή τύχη έφάνετο τώρα ότι
ήσομε το μέρος των τιμών ανθρώπων,
και ή καλή με το μέρος των κακούρ-
γων. "Ησαν άνίκανοι πλέον αυτοί να
διηκρίζουν το τελευταϊον εκείνο έγ-
κλημα, με το όποιον εσκήπευαν ν' ά-
παλλαγθύν από τους επιβάτας και τον
Ούιλ Μιτζ, κατά την έρχομένην νύκτα.

Αυτοί απ' έναντίας έμελλον τώρα να
τιμωρηθούν δια τα έγκλήματά των, αυ-

τοί να παρδοθούν εις την άστυνομίαν,
μόλις έφθανεν ο «Γοργός» εις ένν' οι-
ονδήποτε λιμένα των "Αντιλλών, εκτός
αν κατώρθοναν να κυριεύσουν και δια
δευτέραν φοράν το πλοϊον... "Αλλά
θα το κατώρθοναν άρα γ;

Βεβαίως, ήσαι δέκα οι κλεισμένοι εις
το υπόρραγμα της πρώρας, — δέκα ρω-
μαλείοι άνδρες, με τους όποιους ο Ούιλ
Μιτζ και οι σύντροφοί του δεν ήσαν
ίκανοί να τα βγάλουν πέρα. Δεν ήμπο-
ρούσαν τάχα εκείνοι να χαλάσουν το
διάφραγμα, το όποιον έχώριζε το υπό-
ρραγμα από το άμπάκι και ν' άνεθουν
από εκεί εις το κατάστρωμα;... Δεν
υπήρχεν άμφοβολία! Θα έκαμναν τα ά-
δύνατα δυνατά δια ν' άναντήσουν την
έλευθερίαν των...

Ο Ούιλ Μιτζ έσπευτε πρώτα-πρώτα
να εύχαριστήση τον Θεόν, και να τον
παρακαλέση να εξακολουθήση επιδαψι-
λεύων την προστασίαν του. Οι όριστες
των έμιμήθησαν και έκαμν την προ-
σιουχήν των και αυτοί. Είδεν ο έντιμος
εκείνος και εύσεβής νυκτικός ότι δεν εί-
χε να κάμη ούτε με άπίστους ούτε με
άχρηστους! Θερμάι έφφράτες εύγνω-
μοσύνης άνέβλησαν από την καρδίαν
των εις τα χείλη των.

"Αν έρωτάτε δια τον κ. Πάτερων,
οί άλλοι τον έβοήθησαν ν' άναβή εις το
κατάστρωμα, χωρίς αυτός να καταλάβη
καλά-καλά διατί είχον επιστρέψ, πάλι
εις τον «Γοργόν». Ενώμιζεν ότι έδλεπε
κακόν όνειρον, και με αυτήν την έντύ-
πωσιν έπέστρεψ εις τήν θαλαμίσκον
του. Μετά πέντε λεπτά της ώρας είχεν
άποκοιμηθή βαθύτατα...

"Εργγην έλονέν ή ήμέρα, και ο ήλι-
ος δεν ήργητε να φανή πίσω από την
ζώνην των πυκνών νεφών, ή όποια έξε-
τείνετο από τα βρερα ατολικά προς τα
νοτιανατολικά. Ο Ούιλ Μιτζ ήθελε
καλλίτερα να καθρισθή έντελώς ο ό-
ρίζων από τους άτμούς. Ερεβείτο μήπως
άρχιζε να φυσά από το αντίθετον μέρος,
όπου ή κατάστασις του ουρανού έδεικνε
κάτι συμπτώματα άνέμου, τα όποια δεν
ήμπορούσαν ν' άπατήτην ένα ναυτικόν
σαν ούτόν.

"Εν τώ μεταξύ όμως το άεράκι ήτο
τόσον ασταθές, ώστε δεν έπέτρεπε να
εϋθειτίουν τα πανιά προς μίαν ώρισμέ-
νην διεύθυνσιν. "Επρέπε να περιμένουν
έως ότου τακτοποιηθή ο άνεμος. Η θά-
λασσα όμως δεν έπρασινίεν άκόμη ου-
τε προς την άντολήν ούτε προς την
δύσιν. Και μόνον ή φυσικοθλαστική έ-
καμνε το πλοϊον να σκαλεύη επί τόπου,
χωρίς να προχωρή διόλου.

"Ητο άπαραίτητον να φθάσουν όσον
το δυνατόν ταχύτερον εις τον πρώτον
λιμένα των "Αντιλλών. Είπε μέν άλ-
θές ότι το κύτος και ή τροφαποθήκη
περιέχον τρόφιμα και νερό δια πολλές

έβδομάδας, άλλα πώς να θρέψουν οι φί-
λοι μας τους φυλακισμένους, αν ή νη-
ν μία ή ο κικός καιρός έκαμναν την
«Γοργόν» να χασμαρήςη;... Εις το
υπόρραγμα δεν υπήρχε τίποτε φαγωτί-
μον, και, από την πρώτην ήμέραν, ο
Χάρρης Μάρκελ και οι άλλοι θ' άρχί-
ζαν να υποφέρουν από πείνην και δ ψαν...
Ν' άνοιξουν οι επιβάται την θύραν της
καθόδου δια να τους δώσουν τροφήν και
νερό, δεν θα ήτο το ίδιον σαν να τους
άφιναν έλευθέρους να έβγουν εις το κα-
τάστρωμα;...

Το ζήτημα τούτο της τροφοδοτήσεως
των φυλακισμένων πειρατών δεν έβρά-
δυσε να λυθή μόνον του. "Απεδεί-
χθη μετ' όλίγων, ότι θα εύρισκαν να
τρώγουν και να πίνουν, και αν άκόμη
το ταξίδι έβαστούσεν ολοκλήρους έβδο-
μάδας.

"Ητο επία περίπου ή ώρα, όταν ο
Ούιλ Μιτζ, ένφ έκομνε τας έτοιμασίας
του δια την ευθείτισιν των ιστίων, διε-
κόπη από τας φωνάς του Λουδοβίκου
Κλωδιών:

— Τρεχάτε!... βοήθεια!

"Εσπευτε άνίστως ο Ούιλ Μιτζ. Με
όλον το βάρος του σώματός του, ο νεα-
ρός επιβάτης έπέισε τα κ'α'α'κ'ι'ε'τα
μεγάλης καθόδου, το όποιον ζήτησαν
ο Χάρρης Μάρκελ και οι σύντροφοί του
ν' άνασηκώσουν από μέσα!

Οι πειραταί είχον σπάση το διάφρα-
γμα και είχον εισορύμησ εις το κύτος
μεγάλης καθόδου, κ' έπροσπαούσαν να
έξέλθουν εις το κατάστρωμα. Και βε-
βαίως θα το κατώρθοναν, αν δεν ήτο
κοντά ο Λουδοβίκος Κλωδιών δια να
τους έμποδίση.

"Ετρεξαν εις την στιγμήν ο Ούιλ
Μιτζ, ο Ρογγήρος Χινοδαίλ, ο "Αξελ Βί-
μπορν και άλλοι, να τον βοηθήσουν.
Το καπάκι έστερεώθη εις την κάσσαν
του, οι σιδερένιοι εγκάρσιοι μοχλοί του
έτέθησαν εις την θέσιν των, και ήτο ά-
δύνατον πλέον να παραβιασθή. Η αυτή
προφυλάξις ελήφθη και δια το καπάκι
του πρωραίου κύτους, από το όποιον έ-
πίσης ήδύναντο να διαβούν οι εγκάθετο-
ι πειραταί.

Ο Ούιλ Μιτζ επέστρεψ τότε κοντά
εις το κουβούσι του υπορράγματος,
και έρώναξ: δυνατά:

— Αί! σεξ από μέσα, άκούστέ με
καλά, και προσέξτε 'ς ό,τι σ'ε λέγω!

Κομμάκι απάντησις δεν ήλθεν από το
υπόρραγμα.

— Χάρρη Μάρκελ, έσενα μιλώ!

"Ακούσας αυτό ο Χάρρης Μάρκελ,
ένόησεν ότι ή ταυτότης του είχε γίνη
γνωστή πλέον, ότι οι επιβάται είχον μά-
λη τα πάντα και ήσαν ένήμεροι εις τα
σχεδιά του.

Φρικταί βλασφημιαί ήσαν ή μόνη ά-

πάντησις προς τον Ούιλ Μιτζ. "Αλλ'
αυτός έξηκολούθησε:

— Χάρρη Μάρκελ, μηθε το καλά,
και οι σύντροφοί σου ως το γνωρίζουν
επίσης... είμεθα ώπλισμένοι... "Ο-
ποιος δοκιμάση να 'βγή από κάτω, θα
πέση νεκρός!

Και από εκείνην την στιγμήν, αφού
έπήραν τα ρεβόλβερ από την έπιλοθήκη
της πρώρας, οι άριστοι έσκόπευαν ν'
άγρυπνούν νυχθημερόν, έτοιμοι να πυ-
ροβολήσουν πάντα όστις θα έτολμούσε
να προβάλη τη κεφαλήν του.

Οι φυλακισμένοι δεν είχον καμμίαν
πλέον έλπίδα να διαρύγουν, ήσαν όμως
τόρα κύριοι του κύτους και είχον εις
την διάθεσιν των άθωνα τρόφιμα: γα-
λέτες, κονσερβές, βρελίχ με μπύραν, με-
μπράνι, με τζίν. "Ησαν έλεύθεροι να πι-
νουν και να μεθοκοπούν, και δεν ήτο δυνα-
τόν να τους περιορίση ο Χάρρης Μάρκελ.

Εγνωρίζε πολύ καλά ο αρχιπειρατής
ότι ο «Γοργός» δεν απέιχε παρά 70 ή
80 μιλια από τας "Αντίλλας. Με τους
άνέμους που έφυσούσαν τότε, εύκολον
ήτο να φθάση εις κάποιαν νήτον έντός
δύο ήμρων το πολύ. Εκτός τούτου
περνούν τόσα πλοία από εκείνα τα μέρη,
ώστε δεν ήτο άπιθνον να είδοποιήση
ο Ούιλ Μιτζ κανέν από αυτά δια τα
συμβαίνοντα μέσα εις την «Γοργόν». Και
τότε, είτε ούτως είτε άλλως, είτε με
άλλο πλοϊον, είτε παραδίδόμενοι εις ένα
από τους λιμένας της "Αντιλλας, οι
πειραταί του «Χάλιραξ», οι δραπέται
των φυλακίων της Κουίνστάου, δεν εί-
χον πλέον να περιμένουν παρά την τι-
μωρίαν των εγκλημάτων των.

Δεν ήτο δυνατόν να έλευθερώση ο
Χάρρης Μάρκελ τους συντρόφους του,
να γίνη και δευτέραν φοράν κύριος του
πλοϊου. Τα καπάκια των καθόδων ήσαν
καλά στερεωμένα, και δεν υπήρχε καμ-
μία συγκοινωνία μεταξύ του καταστρώ-
ματος και του κύτους. Ν'α τρυπήσουν το
σακάφος επάνω από την ίταλον γραμμήν,
ν' σπάσουν τα χονδρά μαδέρια του κα-
τά στερεωτάτα στρεβούά του, ήτο έν-
τελώς άδύνατον χωρίς έργαλεία. Και
έπειτα, θα τους ήλούν από επάνω...
Χαμένος κόπος επίσης θα ήτο να προ-
παθήσουν να εισαγγήσουν εις το πρυ-
ματικόν χωρίσμα, διαρρηγνύοντες το διά-
φραγμα της τροφαποθήκης, ή όποια είχε
κλιμακκ προς την τραπεζαρίαν...

Οι επιβάται δεν είχον εις την διαθέ-
σιν των παρά μόνον οσά τρόφιμα περι-
είχοντο εις την τροφαποθήκη, άλλα
και αυτά ήσαν άριστά να περάσουν όλην
ή δέκα ήμέρας, καθώς και το νερό των
βυτινών του κατίστρώματος. Πριν όμως
πάρθουν δύο ήμερονύκτια έστω και
με άλεμον μέτριον, ο «Γοργός» βεβαί-
ως θα ήτο άρχαμένος εις τον λιμένα.
(Επεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
Ο ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΣ

ΑΙ αυτό άκόμη το
δώρον του πολι-
τισμού το άπ-
κτήσαμεν: ένα
ήλεκτροκίνητον
σιδηρόδρομον. Ο
αρχαιότερος των
έν "Ελλάδι σιδη-
ροδρόμων, ο δι'
αυτό έπιλεγόμε-
νος πα'α'που'ς, δηλαδή ο Σιδηρόδρομος
"Αθηνών-Πειραιώς, άτικατέστησε τον
αίμόν του δι' ήλεκτρισμού, και προ μη-
νός ήδη αι νέαι άμαξοστοιχιαί έτέθησαν
εις χρήσιν του κοινού. Βεβαίως οι πλεί-
στοι των έν "Αθήναις και Πειραιεί φί-
λων μας έταξείδευσαν ήδη με αυτάς και
έδοκιμασαν την άπόλαυσιν της ταχύτη-
τος και την άκόμη μεγαλύτεραν από
λαστιν του νέου.

Το γόητρον του νέου είνε πραγματι-
κώς ισχυρόν. Κινεί εις τον ύπατον βα-
θμόν την περιέργειάν μας και μας έλκύ-
ει χωρίς να θέλωμεν. Δια τούτο τας
πρώτας ήμέρας πολλοί έσπευσαν να κα-
ταβούν εις τον Πειραιά χωρίς καμμίαν
ανάγκην, απλώς χάριν διασκεδάσεως
και δια να δοκιμάσουν την ήλεκτρικην
κίνησιν και συγκίνησιν. "Αλλως τε εί-
χον διχδοθή τόσα περι των φοβερών κιν-
δύνων του νέου συστήματος, και τόσος
ήτο ο φόβος, ο όποιος κατείχε τους
άπλοίκους, ώστε μερικοί έταξείδευαν με
τον ήλεκτρικόν, μόνον δια να δείξουν ότι
είνε... γενναίοι. Και βέβαια! αζού ά-
ψηφούσαν τον κίνδυνον να... φθάσουν
εις Πειραιά, όσοι και άθλαβεξ έντός
δέκα λεπτών της ώρας!

"Ενθυμείσθε, αλήθεια, πόσα είχον δι-
δοθή; "Ελεγον ότι οι κίνδυνοι είνε ά-
μέτρητοι και αναπόρριυτοι. "Οτι άρκει
ένα μικρόν σίδερον, ένν καρτί, ριπιτόμι-
νον κατά τύχην ή κακοδούλις επί των
γραμμών, δια να προκαλέση έκτροχια-
σιν, κ'ύ κλωμα, άναφλεξιν και απο-
τέφρωσιν ολοκλήρου της άμαξοστοιχίας!
"Οτι έν τ'αυτή περιπτώσει, των έπι-
βατών θα έκκίοντο μόνον τα... πτώ-
ματα, διότι θα είχον απόθάνη όλοι από
τους πρώτους ήλεκτρικούς τιναγμούς!
Τόσον δε μέγας ήτο ο παραλογισμός
τόν όποιον έγέννησαν οι φόβοι ούτοι, ώ-
στε εύρέθησαν σοφραί άνθρωποι, συμ-
βουλεύσαντες την "Εταιρείαν να περι-
φράξη δια διπλού ύψηλού τείχους έλό-
κληρον την γραμμήν, από της μιάς πό-
λεως έως την άλλην!

Η "Εταιρεία άπήνητησεν εύρέσιστα,
ότι δεν είχε κανένα σκοπόν να νοικοδο-
μήση τα αρχαία Μαυρά Τείχη, (τα ό-

ποία, καθώ; γνωρίζετε, συνέδεον μίαν
φοράν τον Πειραιά με τας "Αθήνας.)
δια το άφραδες όμως διετήρησεν επί
πολλάς ήμέρας εις ένεργειαν και την
πλαιάν της γραμμήν, ώστε όσοι έφο-
βούντο τον ήλεκτρισμόν, να ταξείδευον
δια του άτμου. Ούτως αι δύο άμαξοστοι-
χιαί, ή παλαιά και ή νέα, διεσταυρούντο.

"Αλλ' έξ αρχής οι επιβάται της νέ-
ας ήσαν περισσότεροι. Και όλίγον κατ'
όλίγον, οι επιβάται της παλαιάς ώλιγό-
στευαν. Το παράδειγμα των γενναίων
ένέθαρυνε και τους δειλοτέρους, ώστε
μίαν ήμέραν κανείς επιβάτης δεν εύρέθη
δια την άτμήλατον. Και την ήμέραν έ-
κείνην ή άτμήλατος κατηργήθη. Ο
φόβος των φανταστικών κινδύνων είχε
παρέλθη έντελώς. Ο ήλεκτρισμός ένί-
κησε τον άτμόν.

Η μικρά αυτή ιστορία, την όποια
μετά περιεργίας παρηκολούθησαν οι "Α-
θηναίοι και οι Πειραιεΐς, είνε άριστά
διδασκτική. Μας διδάσκει ότι ή εισαγω-
γή κάθε νέου πράγματος, ή επικράτη-
σις κάθε καινοτομίας, είνε άγών πολύ
δύσκολος εις την αρχήν. Οι κοινοί άν-
θρωποι, συνειθισμένοι εις τα παλαιά, οι-
σθάνονται μίαν άκουσίαν αντίπαθειαν και
μίαν μεγάλην δυσπιστίαν προς τα νέα.

Είνε μισονειστική. Το αίσθημα αυτό τους
κάμνει να άκούουν προθύμως κάθε ά-
νοησίαν, και να πιστεύουν κάθε συκο-
φαντίαν, και να μεγαλοποιούν τους ύ-
πάρχοντας κινδύνους, και να φντοζών-
ται ανυπάκτους. Τούτο ακριβώς συνέ-
βη και με τον ήλεκτρικόν σιδηρόδρομον.
"Ανθρωποι έχοντες κάποιον συμφέρον,
διεδώσαν έναντίον του σκοπίμως χίλινα
κακά. Και αι διχόσεις αύται έπιτετεύ-
θησαν από τους απλοίκους, και έπη-
ξήθησαν από τους εύρανοστίτους, και έ-
βελτιώθησαν από τους φυσεί μισονειστάς.
Και αν δεν υπήρχον άνθρωποι, έχοντες
αντίθετον συμφέρον, να πολεμήσουν τους
πρώτους και να καταδείξουν ότι οι ισχυ-
ρισμοί των δεν ήσαν αληθείς, ίσως ο
ήλεκτρικός θα έναυγοούσεν έλλιψίει έ-
πιβάτων, ή τουλάχιστον ο άτμήλατος θα
διτηρείτο πολύν άκόμη καιρόν εις έ-
νεργειαν...

"Αλλά τώνοντι, δεν παρουσιάζει κιν-
δύνους ο ήλεκτρικός;

Ποιος σ'ε το είπεν; "Εχει και αυτός
τους κινδύνους του, όπως κάθε μέσον
μεταφοράς. Και ίσως τους περισσοτέρους
από κάθε άλλο. Διότι φαίνεται, ότι έ-
σον τελειότερον είνε το μέσον, τόσον
μεγαλήτεροι οι εξ' αυτού κίνδυνοι. Ο
πέζος κινδυνευει όλιγώτερον από τον τα-
ξείδοντα με άμαξην, αυτός κινδυνευει
ολιγώτερον από τον ταξείδοντα με αυ-
τοκίνητον, ο άτμοκίνητος σιδηρόδρομος
είνε άσφαλότερος από τον ήλεκτρικόν,
και το άτμόπλοιον άσφαλότερον από το
αερόστατον. Ο άνθρωπος όμως είνε

φύσει τολμηρός, και χάριν των προτερημάτων ενός μέσου, αφήσθαι τους κινδύνους του. "Επειτα είνε προνοητικός και λαμβάνει όλα τα προφυλακτικά μέτρα δια να εξασφαλιστεί. Και κατορθώνει ώστε τα δυστυχήματα να είνε σπάνια, τόσον σπάνια, ώστε να μη λογαριάζονται από τους φρονιμούς.

Δεν υπάρχει τωόντι φρόνιμος άνθρωπος, ο οποίος θα έπροτιμούσε να διανύση μεγάλην απόστασιν πεζή από φόβον μην αφηγήσασιν οι ίπποι της αμάξης του. "Επισης δεν μου φαίνεται φρόνιμος εκείνος, ο οποίος θα έπροτιμούσε ένα άργονκίνητον παλαιόν σιδηρόδρομον, από ένα αστραπιαίον ήλεκτρικόν. Ο δεύτερος από μίαν άπροσεξίαν, κινδυνεύει να ναφλεχθή. "Αλλ' είνε τόσον σπάνιον πρᾶγμα! Η αὐτὴ πιθανότης υπάρχει να σου πέση, ο πρώτος αριθμός ενός λαχείου και να υποθᾶνξ από δυστύχημα. "Αλλ' η μεγάλη καλοτυχία και η μεγάλη κακοτυχία είνε επίσης δυσίβητοι εις τον κόσμον. Και όπως δεν λέγει κανείς «δεν θα έργασθῶ, διότι είμφορεϊ να πλουτήσω από λαχίον», ούτε και κανείς δεν πρέπει να λέγη «δεν θα ταξιδεύσω, διότι είμφορεϊ να πάθω.»

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΦΩΝΟΓΡΑΦΟΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄.

"Επιστρέφει ο κύριος Περιλλής το βράδυ βράδυ από το σχολείον, και τρέχει να έρωτήσῃ τὴ μαμμά του για το ενδιαφέρον ζήτημα :

— "Αλήθεια, μαμμά ; έφυγε ο μπαμπᾶς ;

"Η κυρία Λουκά κάνει το σοβαρό, και του λέγει :

— "Ναί, έφυγε μᾶ εἶπε πως αν κάνης άταξίες, θα το μᾶθη άμέσως, και θα γυρίτῃ πίσω στη στιγμή να σε μάλωσῃ...

Ο κύριος Περιλλής γελά από μέσα του. Τέτοια παραμύθια, δεν τα πιτεθει αὐτός. "Ο πατέρας του πάει με το σιδηρόδρομο να επιθεωρήσῃ ένα γεφύρι και ξέρει ο κύριος Περιλλής πως για κάθε επιθεώρησι χρειάζονται ήμέρες και ήμέρες. Τούλάχιστον μι εβδομάδα θα λείψῃ ο πατέρας του. Και ο μικρός κατεργάρας για να δείξῃ πως δεν άναγνωρίζει κανένα ανώτερόν του, άνεχθίεναι με τα λασπωμένα ποσίνια του και στέκεται όρθος επάνω στον βελουδένιο καναπέ της σάλας!

"Εξω φρενῶν γίεται η κυρία Λουκά,

αλλά δεν πολυφανερόνει τον θυμό της. "Ο Περιλλής μα; ούτε φαντάζεται τί τον περιμένει! "Αχ! καί μένε Περιλλή! Το βράδυ, στο τραπέζι, ο κύριος Περιλλής τρώγει σαν γλάρος, βουτά τα δάχτυλά του στις σάλτσες, τραγουδά άμα τύχη και δεν είνε γεμάτο το στόμα του, βρίζει τὴ Γαρουφαλιά με τα χέρια του λόγια του δρόμου, και μουγγρίζει σαν βωδάκι, όταν του κἀνη τὴν παρατήρησιν η μητέρα του.

— Περιλλή! άχ, Περιλλή! — φωνάζει η κυρία Λουκά, και πνίγεται η φωνή της.

"Ελαίνος όμως ούτε γυρίζει να την ιδῇ, δεν άπαντᾶ, παρά σηκώνεται από το τραπέζι και τρέχει στο δωμάτιό του. Κοιμάται εκεί το ξυλένιο αλογατάκι του, και το χτυπά με τα τακούνια του αλύπητα στην κοιλία. Καλά που είνε ξυλένιο το άλογο, αλλοιώτεια θα χαλούσε ο κόσμος από τες φωνές του. "Ελησημόνησ να σας πῶ πως ο Περιλλής έφάρεσε κ' ένα παλιό ψηλό καπέλλο του μπαμπᾶ του για να φαίνεται πιό άψηλός Ρίχνει κάτω τα μωξιλάρια, άνα ποδογυρίζει τες καρτέκλες και του κόχου του φωνάζει η μαμμά του :

- "Ελα λοιπόν να κοιμηθῆς!
- "Οχι!
- Καλά!
- "Ελα να μελετήσης!
- "Οχι!

Χάνει τὴν ύπομονή της η μαμμά του, και τον άφίνει να κόρη ό,τι θέλει. Και είνε δέκα ή ώρα, όταν ο φιλαράκος μας, κουρασμένος και νυσταγμένος, αποφασίζει να πέσῃ να κοιμηθῇ.

"Ελα λοιπόν να κοιμηθῆς!

Και μόλις πέφτει στο κρεβάτιάκι του, σφαλῶν τα μάτια του και κοιμάται βαθύτατα...

Τότε, βγάζει τες πντοφλές της η κυρία Λουκά και πηγαίνει σιγά-σιγά

στο γραφείον του κυρίου Λουκά, και ύστερα έρχεται πάλιν στο δωμάτιον του κυρίου Περιλλή.

Σςςςςςς! ("Επεται συνέχεια.) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Ο ΖΩΓΡΑΦΟΣ Κ' Η ΜΑΡΙΚΑ

"Η Μαρίκα είνε καταλυπημένη. Το πρωί, καθώς επήγαινε να πάρῃ τὴν Πηδηχτή, τὴν κατόικα της, διὰ να την βοσκῆσῃ εις το δρομάκι που πάγει στα χωράφια, η μητέρα της άνεστέναξε και της εἶπε :

— Τὴν καίμένη τὴν Πηδηχτή και, πήγαινε τὴν να βοσκῆσῃ για τελευταία φορά. Δεν πρέπει να φαίνεται παραπολύ αδύνατη, για να μας δώσῃ καλή τιμή ο χασάπης.

"Η Μαρίκα δεν έτόλμησε να έρωτήσῃ τὴν μητέρα της τί εσήμαιναν αὐτά. "Εφυγε με τὴν Πηδηχτή της γρήγορα-γρήγορα. Και καθώς προχωρεϊ εις τὴν πρασινάδα τῶ δρόμου, όπου η κατόικα της σκύβει και δαγκάνει τα χορταράκια, συλλογίζεται τα λόγια της μητέρας της :

— "Ο χασάπης! τί να τὴν κἀμῃ ο χασάπης;

Εἰς αὐτὴν τὴν ερώτησι μίχ μόνη άπάντησις υπάρχει, — φοβερή άπάντησις! Τί κάμνει ο χασάπης τα πρόβατα και τες κατόικες που του πηγαίνουν! Τα σφάζει!

Θά τὴν σφάζῃ λοιπόν και τὴν κατόικα της; Τί έγγλημα έκαμε η καίμένη, για να της κόψουν το κεφάλι;

Δεν έκαμε τίποτε, άπολύτως τίποτε η καίμένη; αλλὰ η Μαρίκα καταλαβαίνει τί τρέχει. Εἶδε τὴν μητέρα της παραπολύ λυπημένην μι εβδομάδα τῶρα δεν της έχμογέλασε καθόλου η μητέρα της!

"Ναί, η Μαρίκα το έμάντευσε η μητέρα της δεν έχει χρήματα να πληρώσῃ τον ψωμά, και θα πωλήσῃ τὴν Πηδηχτή, δια να πάρῃ μερικά δέφραγμα και μονόπραγμα.

Γι' αὐτὸ η Μαρίκα πηγαίνει στον δρόμο, και κρατεϊ το σκυλάκι της Πηδηχτῆς και, καθώς πηγαίνει, κλαίει και άναστενάζει, όταν συλλογίζεται ότι θι χάσῃ τὴν φίληνάδα της, τὴν κατόικουλά της...

"Η Πηδηχτή όμως πηδᾶ σαν τρελοκόβιτος στα πλαγίχ του δρόμου, και δαγκάνει τα τρυφερότερα θυμαράκια και μασᾶ τα ευδδέστερα βιμηράκια.

Ούτε καν φαντάζεται τί τὴν περιμένει, η καίμένη η Πηδηχτή θαρρεϊ ότι θ'αχῃ πάντοτε ένα δρομάκι πράσι ο και άνθιμένο, κ' ενζ κηλό κοριτσάκι να τὴν πηγαίνῃ εκεί...

"Ενας κύριος περυσιάζει εξαφν από τὴν ἄλλην ἄκρα του δρόμου. "Η Μαρίκα δεν τον εἶδε η λύπη της δεν

την άφίνει τίποτε να ιδῇ. "Ο κύριος όμως τὴν εἶδε από μακρῶς.

— Τι έχεις, μικρή; τὴν έρωτᾶ, ενῶ έρχεται κοντά.

"Η Μαρίκα δεν άπαντᾶ δεν είνε συνειθισμένη να όμιλῇ με τους κυρίους και στέκεται σαν να τα έχῃ χαμῆνξ εμπρός του...

Ο κύριος τὴν ξαναρωτᾶ.

"Η Μαρίκα σηκώνει ἐπὶ τέλους τα μάτια της, και τον κοιτάζει. Τα μάτια του κυρίου είνε πολύ γλυκά και ευμορφα τὴν κοιτάζει ο κύριος τὴν Μαρίκα, και της χαμογελᾶ. Και η Μαρίκα άπορησίζει να του διηγηθῇ τον πόνον της.

"Ίσως εἶρη, αὐτός το μῆσον να τα δι-ορθώσῃ όλα. "Ίσω;...

Ο κύριος κοιτάζει με περισσότεραν προσοχὴν τὴν μικρὴ βοσκοπούλα βλέπει τα μαύρα σκουρά κηλάρια της, βλέπει τα ξυπόλυτα ποδαράκια της. Βλέπει τὴν καμίζόλα της που είνε από σκουρο σπιτικό πανί, βλέπει το φουστανάκι της και τὴν ξεδαμμένη τοίτηνη ποδίτσα της και της λέγει :

— Θέλεις να σου κάνω τὴν εἰκόνα σου;

"Η Μαρίκα δεν έννοεϊ καλά. Εἰςύρει όμως τί θα πῇ εἰκόνα, και πως τὴν κάμνουν. Ο κύριος "Αναστάσης ο πλούσιος γείτονας με το μεγάλο κόκκινο σπίτι, έδωκε τες άλλες κ' έκαμαν τὴν εἰκόνα τῆς κόρης του, τῆς "Ασπασίας.

"Η κυρία "Ασπασία εἶχε φορέσῃ το ωραϊό της τριανταφυλλί φόρεμα, και τα λουστρινιχα σκαρπινάκια της, και το καπέλλο της με τα ψεύτικα κεράσιχ που είνε πιό μεγάλα από τ' αληθινά, και τα άσπρα γάντια της με τα μαύρα κεντηματάκια. Κ' έτσι τὴν εζωγράφισεν ο ζωγράφος.

"Η Μαρίκα όμως δεν έχει ούτε τριανταφυλλί φόρεμα, ούτε άσπρα γάντια, ούτε καπέλλο με κεράτια, ούτε λουστρινιχα σκαρπινάκια. Πως λοιπόν θα γίνῃ η εἰκόνα της;

"Αδιόφορον! "Ο ζωγράφος τὴν παίρνει μαζί του στο χωριό, εις το σπίτι του μπαρμπα-Δημητρου, όπου έχει ένοικισμένη τὴ μεγάλη σάλα. "Εκεί, βάζει τὴν Μαρίκα να σταθῇ εμπρός του όρθή, κοντά στον τοίχο.

"Η Μαρίκα στέκεται. "Αφού το θέλει ο κύριος, τί να κάμῃ; "Η Μαρίκα ύπακούει 'ς ό,τι της λένε, συλλογίζεται όμως τὴν Πηδηχτή, η όποιχ τὴν περι-

μένει δεμένη έξω στην αὐλή, και άκούει κᾶπου-κᾶπου το βέλσμά της και σφίγγεται η καρδούλα της.

Τούλάχιστον να τὴν άφινε ο κύριος να πλύνῃ τα χέρια της, να χτενίσῃ τα μαλλιά της, να φορέσῃ τὴν καλή της τὴν ποδιά! Τίποτε από αὐτά! "Ηθελε μάλιττα η Μαρίκα να πετάξῃ το ξερό-κλαδῶ που κρατοῦσε δια να οδήγῇ τὴν Πηδηχτή, και ο κύριος της εἶπε να το ξαναπίσῃ και να το κρατῇ. Τί παράξενες ιδέες που έχου αὐτοί οι κύριοι, που έρχονται από τὴν "Αθήνα!

"Ο ζωγράφος όμως κρατεϊ ένα μεγάλο φύλλο άσπρο χοντρό χαρτί επάνω σ' ένα μεγάλο βιβλίο, μεγαλείτερο και από τα βιβλία του ψάλλη της έκκλησίας, και δὸς του μ' ένα μολύδι, τραβᾷ

κλαδάκι της εμπρός εις τον ζωγράφον. "Να τος! άφίνει τῶρα στο τραπέζι το μολύδι του, κοιτάζει το χαρτί, το γυρίζει ευχαριστημένος απ' εδῶ και απ' εκεί, το ξανακοιτάζει, ενῶ ο μπαρμπα-Δημητρός βάζει τες φωνές :

— Μπρέ! βία και άπαράλλακτη είνε!

Σηκώνεται και η κυρία-Δημητράινα και στερεώνει τα ματογυάλια της διχ να δῇ καλά το χαρτί.

— Καλέ αλήθεια! θαρρεϊς πως θα σου μιλήτῃ το Μαρικάκι!

"Η Μαρίκα όμως στέκεται καρφωμένη στην ίδια θέση. Ούτε σιλεύει.

— Αί! και εἶνα πως σου φαίνεται; τὴν έρωτᾶ ο κύριος και της κάμνει νεύμα να πλησιάσῃ.

Κοιτάζει τῶρα και η Μαρίκα. Βλέπει επάνω στο χαρτί ένα κοριτσάκι με μαζι φουστάνι, με ποδίτσα άσπρόθωρη, και μ' ένα κλαδί στο χέρι.

Είνε αὐτὴ; "Η Μαρίκα γνωρίζει τα ρουχά της, και χαμογελᾶ λιγάκι.

Σε λίγο όμως θα γελάσῃ πραγματικῶς. Ο κύριος βγάζει από το πορτοφύλι του ένα, δύο, τρία, τέσσαρα πεντόφραγμα και τα βάζει επάνω στο τραπέζι.

— Πάρ' τα μικρούλα, της λέγει, αὐτά είνε για τον κόπο σου που έκαθησες να σε ζωγραφίσω, και πήγαινε τα στη μητέρα σου.

"Η Μαρίκα τον κοιτάζει και στέκεται.

— "Ναί, στη μητέρα σου, για να μὴν πωλήσῃ τὴν Πηδηχτή σου στον χα-

"Η Μαρίκα στέκεται όρθή εμπρός εις τον ζωγράφον. (Σελ. 357.)

σάπη.

"Η Μαρίκα δεν μπορεί ακόμα να το πιστέψῃ.

— Πάρ' τα λοιπόν, της λέγει και η κυρία-Δημητράινα.

"Η Μαρίκα άπλώνει δειλά-δειλά το χέρι της, παίρνει το ένα πεντόφραγμα, ύστερα το δεύτερο, ύστερα το τρίτο, ύστερα το τέταρτο.

— "Αλήθεια, καλέ, μου τα δίνετε;

— Βεβαίωτατα, της λέγει ο κύριος.

"Η Μαρίκα τον ευχαριστεϊ με μια ματιά παραπολύ έκφραστική, λύνει τὴν Πηδηχτή της, και τρέχει να δώσῃ τα χρήματα στην μητέρα της, ενῶ τα χει-

ριζα της.

— "Ναί, στη μητέρα σου, για να μὴν πωλήσῃ τὴν Πηδηχτή σου στον χα-

σάπη.

"Η Μαρίκα δεν μπορεί ακόμα να το πιστέψῃ.

— Πάρ' τα λοιπόν, της λέγει και η κυρία-Δημητράινα.

"Η Μαρίκα άπλώνει δειλά-δειλά το χέρι της, παίρνει το ένα πεντόφραγμα, ύστερα το δεύτερο, ύστερα το τρίτο, ύστερα το τέταρτο.

— "Αλήθεια, καλέ, μου τα δίνετε;

— Βεβαίωτατα, της λέγει ο κύριος.

"Η Μαρίκα τον ευχαριστεϊ με μια ματιά παραπολύ έκφραστική, λύνει τὴν Πηδηχτή της, και τρέχει να δώσῃ τα χρήματα στην μητέρα της, ενῶ τα χει-

ριζα της.

— "Ναί, στη μητέρα σου, για να μὴν πωλήσῃ τὴν Πηδηχτή σου στον χα-

τονόπουλα, που είδαν όλα αυτά από το παράθυρο, τα συζητούν μεταξύ των και λένε :

— Τι παράξενος κόσμος ! Ο κύριος Αναστάσις επλήρωσε τόσα εκατοστάρικα στο ζωγάφο για να κάμη την εικόνα της κυρίας Ασπασίας, και τώρα αυτός ο άλλος ζωγράφος πληρώνει την Μαρίκα για να της κάμη την εικόνα της!

ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΩΝΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

Μ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ

(Ίδε την προκήρυξιν, συλλάβιον 4, σελ. 30.)

Δεν είξεύρω διατί ενω εις τον κύκλον μας υπάρχουν τόσοι έρασιτέχναι φωτογράφοι, εις τον Διαγωνισμόν τούτον έλαβαν μέρος τόσοι όλγόγοι. Έχω έμπρός μου έβδομηντα φωτογραφίας, αι ό ποιαι αντιπροσωπεύουν 14 μόνον Διαγωνιζόμενους. Τίπτε σχεδόν. Μήπως έμπροσθεν το διδραχμίου, το έποσον απαιτώ ως δικαίωμα συμμετοχής; Άλλά δεν είμπορώ να πιστεύσω, ότι έρσο τέχνη αι πλουσιόπαιδες, οι όποιοι εξ δούουν τόσα και τόσα δια την αγαπητήν τέχνην των, λυτούνται εις το τέλος να δώσουν δύο δραχμάς δια να την επιδείξουν! Κι έ μάλιστα όταν είξεύρουν ότι ή άπατησίς μου εινε δικαία, δ ότι διέ έμ' ό Διαγωνισμός αϊτές εινε πολυδάπανος. Τελος πάντων ή άποχή εινε άνεξή-

ΑΡΑΒΙΚΟΝ ΣΧΟΛΕΙΟΝ

(Ξενιτευμένο Έλληνοπούλο. — Α' Βραβείον)

γητος. Καί ός έρκεσθαι προς το παρόν εις τους όλγόγους, με την έλπίδα ότι εις το μέλλον θά γίνουν πολλοί.

*

Δια νάναδειχθί κανεις καλλιτέχνης φωτογράφος, άπαιτούνται τρία πράγματα: πρώτον να έχη τάπειτούμενα μηχανήματα, έργαλεία και ύλικά δεύτερον να σπουδάση καλά την χρήσιν των, άναπτύσων δεξιοτήτα καθαρώς τεχνικήν,

και τρίτον να έχη φύσει το καλλιτεχνικόν αισθημα.

Το τελευταίον τούτο εινε το σπουδαιότερον. Χωρίς αυτό, είμπορεί να εινε κανεις καλός φωτογράφος, δηλαδή καλός τεχνίτης, γνωρίζων όλας τας μεθόδους και τα μυστήρια της τέχνης του, — αλλά καλλιτέχνης ποτέ. Ο φωτογράφος θά εκλέξη το τοπίον ή την σηνήν, την όποιαν θά φωτογραφήσῃ, θά δώσῃ στάσεις εις τα πρόσωπα, θά δώσῃ ψυχήν και ιδίαν εις το σύμπλεγμα. Αν δεν εινε λοιπόν φύσει καλλιτέχνης, αν δεν έχη το αισθημα του Όρρίου, το έργον του, όσον καλά εκτελεσμένον και αν εινε, δεν είμπορεί να εινε έργον καλλιτεχνικόν. Έχει βλέπετε, και ή φωτογραφία την εκτέλεισιν της αλλά και την έμπνευσιν της!

Όπως εις όλους του; καλλιτεχνικούς διαγωνισμούς, και εις τούτον φυσικά ένικησαν εκείνα τα έργα, τα όποια είχον και τα δύο: και έμπνευσιν και εκτέλεισιν.

Ο Λουκιανός και ο Διονύσιος Ι. Σαρθός εινε όλως διάλου άρχαίρι. Προς το παρόν κατχίνο τι να κάμουν μουντζούρες. Έχουν όμως πολύν ζήλον, και με τον καιρόν ναί θά επιτύχουν και αυτοί.

Την Μέλλορτα Διπλωμάτην άδικαι πολυ ή μηχανή του. Αί φωτογραφίαι του δεν εινε διόλου καχραι. Από κολλά τεμνήρια όμως φαίνεται ότι έχει το καλλιτεχνικόν αισθημα, προπάντων δέ από την στάσιν, την όποιαν έδωκεν εις μίαν κυρίαν (πορτραίτο), στάσιν την όπιαν και καλός προσωπογράφος θά περιδείχτο.

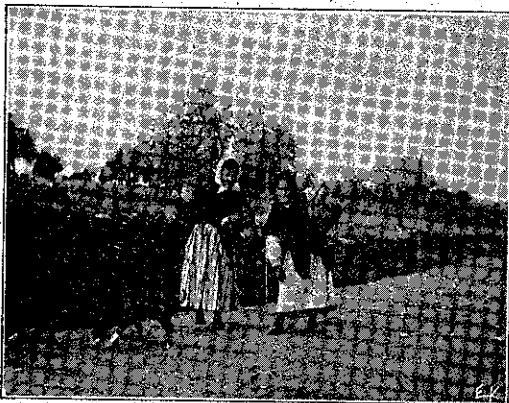
Κατά μίαν β' μέδα ύψηλότερα στέκεται ο Πατατράκ. Αί φωτογραφίαι του εινε τεχνικώτερα εκτελεσμένα. Η εικών ενός φίλου του άνάμεσα εις δύο γάστρας πλουσιων φυτών, — ή μία κά ω παρ τους πόδας του, ή άλλη επί β' άθρου παραπλεύρωσ, — άποδεικνύει ότι έχει διακοσμητικήν ικανότητα. Καί μία οχλαστογραφία του μου ήρρεσεν άρκετά.

Ανοδίνομεν: Ο Βικέντιος Φ. Ράγιος έστειλε τέσσαρχς φωτογραφίας άρκετά ζωηράς μεταξύ τών όποιων ή άκυροτέρα εινε ή του άγάλματος του Βύρωνος (άπό το Ζαπτερον), και ή καλλιτέρα ή της διώρυγος της Κορίνθου.

Η Άθφα Καρδιά έστειλε πέντε.

Προφανώς υπερτερει κατά την καλλιτεχνικήν. Μία φωτογραφία των έρειπίων της Άκρ πόλιως, και μία σκηνή του δρόμου (εινε ένα κάρο, καθ' ήν σιγμήν το ίππιδριόν του χρεματίζει ή χαρμαχται), εινε αξιοσημείωτοι.

Ο Νίκος Κατερινόπουλος έχει να επιδείξῃ την Πύλην του Άδριανού, υπό ώρσαν άποφιν και με καλόν χρωματισμόν. Αί άλλαι δύο φωτογραφίαι του (το Σ άγιον και ο Έξοχικός περπα-

ΑΠΟ ΤΗ ΒΥΣΙΗ

(Ξενιτευμένο Έλληνοπούλο. — Α' Βραβείον)

τος) υπερτερουν της πρώτης κατά πολυ. Δεν ήτο ευτυχής ή έμπνευσις του Φαίδωρος Ζαχαριάδου να φωτογραφήσῃ τον άνδριάντα του Κολοκορτώνη έσω ύπήρχεν άλίμη το ξύλιον περίφραγμα, το όποιον εινε μία άσχημία. Ευτυχώς μάς άποζημίωσε ή άρχή απ φως του Παπιστημίου, και ή άλίμη ώραιότερα της λεωφόρου Πανπιστημίου.

Δύο εξήχια τοπία, (ένκ δόσος και ένας καλόγηρος με τον γάιδάρν του υπό τ' έν δένδρα), εινε τα καλλιτεργα του Πολικου Άστέρου. Το μεζιζμα του καλογήρου μάλιστα εινε κάτι που έμιλει. Καί ή φωτογραφία πρέπει να έμιλι.

Έτσι έμιλει εις την ψυχήν και το Καμάρι των Πεύκων, ένα δάος επί του Πηλίου, το όποιον έρωτογράφησε το καλλιτεχνην Λουλουδι της Καρδιάς. Καί ή οίκογένεια τών Βλάχων άρκετά χαρμητεροσική. Αί άλλαι όμως σκηναί καλλιτεχνικώς δεν λέγουσ τίποτε. Εινε καλαι δις μίαν εικονογραφημένην άνταπόκρισιν εκ Βώλου περι της ύπιδόχης του Δικδόχου.

Τώρα θάναθώμεν αποόμως. Η τέχνη του Αϊθέρου, και ως εκτέλεισος άλόγη, στέκεται πολυ ύψηλότερα. Μία άποφης της Λεωφόρου Πανεπιστημίου εινε πολυ τελειότερα της προηγούμενης, (και κατά περιεργον σύμπτωσιν εινε το ίδιον τμήμα της όδου) άλλ' ο Αϊθέρ το έπήρην ά δ καταλληλότερον σημείον, ώτε τα όπίτια νάναυπτουν μέσα από τα δένδρα και να εξιδανιεύωνται. Μία

φωτογραφία του πατρός του, εινε έντονος, ζωηρά, και του όμοιάζει πολυ. Άλλά το τοπίον από τα Τέμπη, με την ήρεμίαν των νεράν, έντις των όποιων να σπριζέσαι ή γύρω θαυμασία γλωρίς, εινε το καλλιτερον έργον του Αϊθέρου και από τα κομψότερα του Διαγωνισμού.

Μένουν άκόμη τρεις και οι τρεις κατά σύμπτωσιν από την Αίγυπτον: "Οί φ κ' οίγυπτιακά τοπία εις το έξής. Άλλά τα τοπία της Αίγύπτου εινε τόσον ώραια, και οι φωτογράφοι των τόσον δεξιοί, — οι δεξιότεροι όλων, — ώτε δεν πρέπει να έχωμεν παράπνον.

Άπό τα πέντε έργα της Ιδιοτρόπου Νεάνιδος, μου ήρρεσεν ιδιαιτέρως ή Γέφυρα του Κάφρ-έλ-Ζογιάτ, Κοράσιον ίθαγενής με τον μικρόν άδελφόν του, (κρίμα να μην εινε επιτυχημένον το πρόσωπον του μικρού! θά ήτο πίναξ τέλειος) και το Πλοιάριον επί τ' ου Νείλου. Το τελευταίον τούτο εινε οχλαστογραφία έλαφρά και ώραια ως άκουαρέλλα.

Έρχεται τώρα ο Γρηγόριος Ν. Ριζόπουλος με πέντε μικράς, άλαμπείς και καχορογράμυς φωτογραφίας. Ο φακίς του άπειδίξει και τας έλαχίστας λεπτομερείας. Είμπορείτε να μετρήσετε τα φύλλα κάθε ν' άδου φοίνικος της Μαγικής όχθης του Νείλου ή των Φοινίκων παρ τας όχθας του Νείλου, (έσω κομψότατα Νειλογραφίαι, εκ τών όποιων κ' έγω δεν είξεύρω πείαν να προτιμήσω.) Την ούτην καλαισθησίαν φα έρένει και ο Μικρός του Βεδουίνος οδηγών κάμηλον, και ή Έξοχική όδός — όχι έμως και τα άλλα δύο έργα, τα όποια δεν έχουν τόση ποιήν.

Τας καλλιτέρας φωτογραφίας εν γένει έστειλε το Ξενιτευμένο Έλληνοπούλο. Της αϊτής όμιέμπτου τέχνης και της αϊτής δυνάμειως εινε όλαι του: έπτα συνθέσεις, έπτα πίνακες, άντίξισι ζωγράφου. Οι Μικροί Αίγύπτιοι που παίζουσ μέσα εις τον Νείλον, ή Βόσκησις, ή Λύσις του ήλιου εις τον ποταμόν, εινε τοίχι με πολλήν καλαισθησίαν διαλεγμένη και σκηναί συνθέσως άρμονικώτατης. Άλλά τα άρμονικώτερα όλων, τέλειτα σχεδόν έργα, εινε το ύπαιθρον Άραβικόν Σχολείον, και ή επ στροφή δύο κορασίων Από τη Βούση, με τας στάμνας των, με τον σκύλον των και με το μεζιζμά των. Άληθώς το Ξενιτευμένο Έλληνοπούλο είμπορεί να κανυχάτι ότι εινε φωτογράφος με ψυχήν και βλέμμα άι ηθινού καλλιτέχνη.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Ξενιτευμένο Έλληνοπούλο [20 Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Γρηγόριος Ν. Ριζόπουλος [15 Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Ιδιοτρόπος Νεάνιδος [10 Ε]. — Αϊθέρ [9 Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ : — Λουλουδι της Καρδιάς, [8 Ε].

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ : (άπό [6 Ε] εις έκαστον) Πολικός Άστήρ — Φαίδων Ζαχαριάδης. — Νίκος Κατερινόπουλος.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ : (άπό [4 Ε] εις έκαστον) Άθφα Καρδιά — Βικέντιος Φ. Ράγιος. — Πατατράκ. — Μέλλορ Διπλωμάτης.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ (άπό [2 Ε] εις έκαστον) Λουκιανός. — Διονύσιος Ι. Σαρθός.

Προσχωσ θά ένηροσιώσω και άλλας εκ των καλλιτέρων φωτογραφιών.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΕΥΓΕ εις τους καλούς μου φίλους! Έβρακολευθούσ νάναέδουσ τας συνδρομάς των δις το 1903 ως να ειχε προκηρυχθί ή τακτική άνανέωσις. Αύτην την έβδομάδα μεν έστειλαν ή Ζαπτις, το Κυκλάμιον της Ζακύνθου, ή Κλεοπάρα Κότικα, ή Ανδρομάχη Βρετού, ή Λαρά των Γοιέων, ή Σοφία Καλοούση κτλ κτλ. Τους ευχαριστώ όλους. Κάνουσ και παραπάνω από το καθήκον των.

Τι κομψόν το γραμματάκι σου Κυκλάμιον της Ζακύνθου! Σου έστειλα του; τόμουσ, που εινε ή χαρά σου. Η μικρά Κάκις σ' ευχαριστεί δια την συμπάθειάν σου. Τους χαιρετισμούς μου εις το Άσμα Νηρηίδος.

«Ίδου λοιπόν έγω στρατιώτης!» — Ποιός εινε αυτός; Έχω τόση μεγάλους φίλου: που να γίνεται και στρατιώτης; Όχι, καλέ! το γράμμα εινε από την Στρατιωτικήν Σχολήν των Ευελπίδων, και το ύπογράφε ή Φλογερά Άκτις του Σουλίου, ή όποια... δηλαδή ή όποις κατετάχθη έφείσο. Τώρα έχει την τιμήν να εινε συμμαθητής της Α.Β.Υ. του Πρίγκιπος Χριστοφόρου, — συνδρομητού μου και Αύτου, — και μάλιστα να γυνάξεται μαζί του, διότι ο Πρίγκιψ γυνάξεται μόνον με τους άρχηγούς των άφορων τάξεων, άρχηγός δέ της πρώτης Τάξεως εινε ο φίλος μου Φλογερά Άκτις του Σουλίου, ως εισέλιθον πρώτος.

Η διεύθυνσις του Γραφείου του Λαχείου ύπερ του Έθνικου Στόλου, με παρεάλεσε να δημοσιεύσω την Άγγελίαν του. Εινε πολυ έντις και δυνατωσώς δεν έχω τόπον. Άλλως τε οι έν Ελλάδα φίλοι μου γωρίζου, ήδη όλας τας λεπτομερείας. Δια του; εν τ' ύβρωτικώ, ίδου μίχ σύντομος συγκεφαλαιώσις: Κάθε γραμματίον τιμάραι 3 δραχμής και σκηνει δια τας τέσσαρας κληρώσει: έλίστου έτους. Είς έκαστην κληρώσιν διανεμένται έρ. 225 χιλιάδες, ως έξής: Ο α' άριστός κερδίει έρ. 100,000, ο β' έρ. 25,000, ο γ' έρ. 10,000, οι τρεις επόμενοι άνά έρ. 5,000, οι πέντε επόμενοι άνά έρ. 1000, οι τετρακόσιοι ένδεκα επόμενοι άνά έρ. 100, και οι πεντακόσιοι έβδομηκόσια δίκτω τελευταίοι άνά έρ. 50. — Η πρώτη κληρώσις θά γίνη την 2 Ιανουαρίου 1903. — Καθήκον πάντός Έλληνοπαίδος εινε να ύποσηρήσῃ το Λαχείον τούτο, του όποίου τόσον μέγας και έθνικός εινε ο σκοπός.

Ευχάριστος να σου λύσω την άπορίαν σου, Ιδαλία Ζερβού. Τα πρόσωπα των διηγημάτων δεν εινε ποτέ πραγματικά. Εινε πλάσματα της φαντασίας του συγγραφέως. Ο συγγραφέως όμως άντιγράφει από την ζωή, από την κοινωνία, και έχει την τέχνην να μα παρουσιάζῃ τα πλάσματα του ως πραγματικά. Ούτε Φρίσω λοιπόν ούτε Δίσπονα υπάρχουν όμως πολλά, πλείστα κοράσια, τα όποια έχουσ τον ίδιον χαρακτήρα με αυτά.

[4 Ε] δις την ώραιότατην έπιστολήν, την όποιαν μου γράφει από την Δρέσδη ή Ακακία. Σπουδάξει έκει μουσική. Καί πόσον ύπερηφανεύεται που εινε Έλληνίς! Φαντασθήτε

ότι απέξω από το θέατρον, εινε τα άγάλματα του Ευρύπιδου και του Σοφοκλέους, εις δε την Άκαδημίαν των Τεχνών βλέπει τυπωμένα με χρυσά γράμματα τα όνόματα: Πλάτων, Όμηρος, Δισχύλος, κτλ. Μα ει ε να μην υπερηφανεύεται κανεις!

Έδομον Κοίνον, [ΕΕ] δις την χαριτωμένην περιγραφήν του μικρού ταξιδίου, κατά το όποιον ή πελαγαλιότα σ' έκαμε να ένθυμηθί τον κ. Παττερσον και να γελάσῃ. Ύποθέτω ότι με τα γέλια θά σου έπέρασν άμέσως. Δεν εινε άποτελεσματικώτερα από τα κουνουσίαι.

Σ' ευχαριστώ πολυ, καλή μου Λατάνα [ΕΕ] δις τα συμπάθη σου λόγια. Όστε και άπειρον χρυσόν αν σου προσέφεραν, δεν θά με ήρνεϊσο. Έδω. Μά ποία να ήτο ή συνδρομήτρια εκείνη, που φορεί το σήμα αλλά δεν έχει ψυδώνυμον;

Πραγματικώς, Άγκυρα της Σαωτηρίας [Ε] από την Πυραμίδα έρ. 421 λείπει ο πρώτος άστερισμός της βίσεως, ώστε από το ένα μέρος εινε τρεις και από το άλλο τέσσαρες. Άλλ' αυτό εινε λάθος τυπογραφικόν. Συμβαίνει καμμίαν φοράν να εινε έφαρμμένον το στοιχείον — έδω έτυχεν ο άστερισμός, — και να μη πιάσῃ εις το πιεστήριον.

Ο Πρίγκιψ Τζάλλμας [Ε], θεωρεί μέγα γεγονός εις τον βίον του το ότι έγενεν έπιτελους συνδρομητής μου, και ει ε φίλος στενός, φίλος καθ' όλην την σημασίαν της λέξεως, του Έλληνος Άθλητού. Τον συγχαίρω και δις το ένα και δις το άλλο. Άποδεικνύουσ ότι έχει και νούν και καρδιά.

Και ο Κομης της Κεφαλληνίας [Ε] έπίσης: Μετανοεί ότι πρό τόσον καιρού δεν μου έγραφε, και χάρει εις έμ' συνετέθη δις στενός φίλις με την Αϊθερίαν Ψυχήν. Τα καλά μου τα παδιά!

Έλληνομάς Παθόνος [ΕΕΕ] έχω ύπ' όψει μου τρεις έπιστολάς σου. Ο πατέρας σου γάμνει πολυ καλά που δεν σε άφινει να διαδύξῃς έζημερίαι. Το περιοδικόν μας σου άρκει. — Παράκατω θά μάθης τι άνειρον έβλεπεν ο κ. Παττερσον.

Πολυ όρθα τα συμπεράσματά σου από την συζητήσιν εκεί ην, Αϊθερία Ψυχή [ΕΕ] Η καθαρύουσα την όποιαν γράφομεν διο, πρέπει να πλησιάζῃ μάλλον προς την γλώσσαν της ποιήσεως και της καρδιάς (την δημοτικήν) παρ προς την σχολαστικήν αρχαϊζουσαν. Δι' αυτό, βλέπεις, τα τελευταία έτη όλι προσπαθούσ να γράψου, την καθαρεύουσαν, όσω το δυνατόν απλούστερα και φυσικώτερα, ένώ πρό είκοσι και τριάκοντα έτών άπεναντίας, όλι έρωλοτιούσιν ο ναρχαζουσ. Τους μαλλιαρούς άφισέ τους κατά μέρος, αυτοί εινε οι σχολαστικοί της δημοτικής.

Το Νερόθραστο Κολοκύθη [Ε] από τον καιρόν που πήρε το ψευδώνυμόν του, δεν κατωρθώσέ να μου γράψῃ. Που να το άφίσουσ αι διασχεδάσις της έξοχής! Όμως εις το διάστημα αυτό έμαθε κάτι μονολόγους και δολόγους μου, και θά τους παραστήσῃ με τα άλλα παιδιά, και να ιδήτε χειροκροτήματα και κακό.

Χρειάζεται τούτον μεγάλη ύπομονή! Αύτη των Έλπίδων [ΕΕ], δις να ύποφέρῃ κανεις τοιαύτα δυστυχήματα, τοιαύτας άπωλείας... Άλλ' από την γενναίαν ψυχήν σου άντλεί, την παρηγορίαν και δεν έχει ανάγκην των λόγων μου. Αυτό μαρτυρεί ή ώραια έπιστολή σου. Τέσσαρα εύθημα πρηνές, και δύο σήμερα, κάμνουσ έξ. Φίλημα Σκιάς [ΕΕ]. Δεν είμπορεί, λοιπόν να έχῃ παράπνον... κατά του έαυτού σου. Άλήθεια, θά έλθης; Ηότε λοιπόν; Συννεγραδός Ημερα, [ΕΕΕ] δις τας έντυπώσεις σου από το μικρόν αλλά μέγα αυτό ταξείδι της Όλυμπιας. Έγω βέβαια δεν θά περιγέλασω τους έθουσιασμούς σου δις τον Έρωτήν του Πραξιτέλου! Εινε τόσον δικαιολογημένοι, και — όταν γνωρίζῃ κανεις την άνάπτυσίν σου, — τόσον ειλικρινείς! Σε συγχαίρει και ο κ. Φαίδων και σ' ευχαριστεί δι' τας γράφεις.

